

[Johannes Jensen.]

det, at man vil søge at drage almindelig staldhygiejne ind under lovens område. Det hilser vi fra venstres side med stor tilfredshed, da dette kan blive til stor gavn for dyrenes trivsel og sundhed.

Ligeledes fremgår det af betænkningen, at udvalget er enig med landbrugsministeren i, at støtten kun skal ydes i form af lån, således at tilskuddene for fremtiden falder bort. Det ser vi også på med stor tilfredshed, idet vi mener, at erhvervsmulighederne indenfor landbruget må være sådan, at forbedringer og vedligeholdelse af enhver art må kunne afholdes af driften. Løvrigt kan man ikke komme udenom, at tilskuddene har bevirket, at der er mange flere, der har benyttet loven, end der ellers ville have været. I denne forbindelse må man ikke se bort fra, at loven foruden at være produktionsforøgende også har virket som beskæftigelsesforanstaltning, så der er kommet mange flere i arbejde, og der er jo ingen, der vil bestride, at det er bedre at give pengene ud til produktive foranstaltninger end til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Ensileringen har efterhånden taget langt større omfang, end den havde til at begynde med for få år siden, idet man nu allerede først i juni måned begynder at ensilere af plantebestanden. Før i tiden var det kun roebladene, man ensilerede, men nu tager man alting i betragtning, selv ny kløver og lucerne ensilerer man for at bevare den gode foderværdi, og derfor er det af stor betydning, at man får loven vedtaget nu, så at den kan komme til at virke i sin fulde udstrækning.

Krarp: I og for sig tror jeg, at denne lovgivning har været god i den tid, man har haft den, for ensilering og opbevaring af ajle i ajlebeholdere er jo virkelig nyttige ting, der sparer landet for udgifter og valuta og således er med til at opbølge landbrugets og dermed hele landets økonomi.

Den lov, der nu udløber, har, synes jeg, især virket ved, at den har vist landmænd, som efter deres natur er noget gammeldags og noget træge til at gå over til nye driftsformer, at her virkelig er noget nyt og noget godt. Der har været foregangsmand, som har benyttet sig af denne lov, og det ligger nu klart for enhver vågen landmand, at en ensilagebeholder er en nyttig ting at have på sin gård. Det mener jeg egentlig er noget af det vigtigste ved loven, men når der nu er tale om en fort-

sættelse, så må mit parti sige nej. Der må være en kant, der må være et sted, hvor man holder op med disse understøttelser. Nu har staten strakt sig så vidt, at den har hjulpet sagen i gang, men at fortsætte med at give understøttelser til den slags ting, synes jeg ikke der er mening i. I det hele taget er mit parti, som enhver ved, imod, at staten giver understøttelser til snart sagt alt muligt. Staten giver med den ene hånd og tager så med den anden hånd, men den tager bare noget mere, end den har givet, for den tager også noget til omkostningerne. Altså, skønt vi anerkender det gode formål og også gerne vil anerkende den nytte, loven har gjort, mener vi, at vi er kommet så vidt frem, at landbruget har lært at værdsætte nytten af disse ensilagebeholdere og ajlebeholdere, og så må det være sket.

Jeg må dog tage forbehold med hensyn til dem, der har anmeldt, at de gerne vil have tilskud eller billige lån, sådan som de kunne få efter den gamle lov. De har indgivet deres ansøgninger i god tid, men deres andragender er ikke blevet behandlet, der har været for mange, de er altså blevet skubbet ud i den sidste ende. Jeg synes, at rimelighed og retfærdighed taler for, at sådanne andragender bliver velvilligt modtaget. Det kunne vi i og for sig godt tilslutte os, men selve lovforslaget, som det her foreligger med tilskud i form af rentefrie lån, ønsker vi for princippet skyld ikke at medvirke til.

Fr. Kristiansen: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag til hurtig gennemførelse. Det er vel ikke muligt at konstatere, hvor stor en andel denne præmiering af foretagsomhed på disse områder har haft i den udvikling, der er sket, men nogen andel har den sikkert haft deri. Når man samtidig tager i betragtning, at antallet af de ejendomme, der anvender f. eks. ensilering, endnu er meget for ringe, er det vel nok rigtigt set fra et samfundsmæssigt synspunkt at fortsætte med en lovgivning disse forhold vedrørende. Under de vanskelige valutaforhold, vi i øjeblikket har, er det af allerstørste betydning, at landbrugets muligheder for selvforsyning uddybes i størst mulig udstrækning for at få den størst mulige produktion til gavn for såvel den enkelte som for samfundet.

At en sådan foranstaltning i sig selv er meget rentabel for den enkelte landmand er jo rigtigt, og det er jo også rigtigt, at han så selv i virkeligheden burde tage initiativet og også selv bære bekostningen,